"मीठे बच्चे– देही-अभिमानी भएर रहनु, यो नै उच्च लक्ष्य हो। देही-अभिमानीलाई नै ईश्वरीय सम्प्रदाय भनिन्छ, उनीहरूलाई बाबा र परमधाम सिवाय अरू केही पनि राम्रो लाग्दैन।"

प्रश्नः– कुन एउटा कुराको धारणाले भविष्य २१ जन्मको लागि पूँजी जम्मा हुन जान्छ?

उत्तरः– श्रीमत अनुसार आफ्नो र अरूको उपकार (भलो) गर्नाले। उपकार उसैले गर्न सक्छ जो पूरा देही-अभिमानी बन्छ, जसको बुद्धि शुद्ध हुन्छ। देह-अभिमानमा आउनाले अपकार (कुभलो) हुन जान्छ र जम्मा भएको पूँजी समाप्त हुन जान्छ। घाटा पर्न जान्छ। क्रोधको भूतले पनि अपकार गराउँछ, त्यसैले आफ्नो स्वभाव धेरै मिठो बनाउनु पर्छ।

गीतः– यह कौन आज आया.....

ओम् शान्ति। जब परमात्मा बाबा आएर जीव आत्माहरू सँग मिल्नुहुन्छ तब जीव आत्माहरूले आफ्नो देहभानलाई बिर्सन्छन्। उनीहरूलाई निश्चय हुन थाल्छ– हामी आत्मा हौं र परमपिता परमात्माका सन्तान हौं। बाँकी जे जति हामी देख्छौं, यो देह सहित देहका सर्व सम्बन्धी आदि, यो त याद रहनु नै छैन। बाबा आउनुहुन्छ बच्चाहरूलाई वापस लिएर जान। यो के हुँदै छ भनेर तिमी आश्चर्यमा पर्छौं। ब्रह्माको अँध्यारो रात पूरा भएर बिहानी हुन्छ। देह सहित देहको जति पनि सम्बन्ध छ, त्यो टुट्न जान्छ। त्यसैले आश्चर्य लाग्छ– के भएको छ! यो पुरानो दुनियाँ देख्नमा आउँदैन, केवल बाबा र परमधाम नै राम्रो लाग्छ। यो आश्चर्य छ हैन। तर बाबालाई पूरा न चिनेका कारण, बुद्धियोग नलाग्नाको कारण, देह-अभिमान पूरै मेटिदैन। उनीहरूलाई हामी बाँदर सम्प्रदाय भन्छौं। जब देही-अभिमानी बन्छन् अनि ईश्वरीय सम्प्रदाय भनिनेछ। बाँदर सम्प्रदायको नारदको रूपमा दृष्टान्त छ। उनी भक्त थिए, झाँझ बजाउँथे। उनलाई बाबाले देखाउनुभयो– हेर तिमी बाँदर सम्प्रदायका हौ। त्यसैले देही-अभिमानी भएर रहन धेरै कठिन छ, उच्च लक्ष्य छ। हुन त पवित्र पनि बन्छन्। यस्ता राम्रा र खराब मनुष्य त हुन्छन् नै। संन्यासीहरूले त घरबार छोड्छन्, पवित्र बन्छन्। जो घरबार नछोड्ने गृहस्थी छन्, उनीहरू गएर संन्यासीहरूलाई आफ्नो गुरु बनाउँछन्। कलियुगी दुनियाँका सबै मनुष्य केवल नास्तिक, अनाथ छन्। हे भगवान, हे परमपिता परमात्मा भनेर पुकार्छन् तर वास्तवमा उहाँ को हुनुहुन्छ, जान्दैनन्। पुकार्दा-पुकार्दा तिनीहरू थाकेका छन्। भन्दछन्– परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। वन्दना पनि गर्छन् तर चिनेका छैनन्। यो त बुझ्ने कुरा हो। भगवानुवाच, गीतामा पनि भगवानुवाच छ नि– यो हो आसुरी सम्प्रदाय। भगवानले किन भन्नुभयो तिमी बाँदर जस्तै छौ? आफ्नो अनुहार ऐनामा त हेर। भगवानलाई जान्दैनन्, खोजिरहन्छन् त्यसैले मनुष्यहरूलाई नै भगवान मिल्नु पर्छ। खोज्छन् तर मिल्दैन। जब भगवान आउनुहुन्छ, अनि आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ। गीतामा पूरा परिचय छ। भन्नुहुन्छ– म रुद्र हुँ। म रुद्रले यो ज्ञान यज्ञ रचेको हुँ। यदि कृष्णले रचेका थिए भन्ने हो भने पनि, म कृष्ण तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु भनेको हुनु पर्ने थियो। तर कृष्ण ज्ञान यज्ञ त हुँदै हुँदैन। यो तिमी बच्चाहरूलाई नै थाहा छ, बाँकी सबै मनुष्य तमोप्रधान (आइरन एजेड) छन्। मुखबाट पत्थर नै निकालिरहन्छन्। झूटो बोल्नेहरूलाई भनिन्छ– यिनको मुख कालो छ। जब संन्यास धर्मको स्थापना हुन्छ, त्यस समयमा सृष्टि रजो थियो। दुनियाँलाई पवित्रतामा थमाउनको लागि यो पवित्र धर्मको स्थापना हुन्छ।

उनीहरूलाई रजोगुणी संन्यासी भनिन्छ। संन्यास अवश्य गर्छन् तर रजोगुणी। उनीहरू सतोप्रधान छैनन्। जब काम चितामा चढेर जल्न सुरु हुन्छन् तब ड्रामामा यस संन्यास धर्मको पनि पार्ट छ। त्यसलाई कसैले सहज राजयोग भनिँदैन। त्यो त भगवानले सिकाउनु भएको थिएन। तिनीहरूले भगवानलाई नै जान्दैनन्। कृष्णलाई द्वापर युगमा आएका हुन् भनेर ठूलो भूल गरेका छन्। बाबा बसेर भुलेका मनुष्यहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। तर सम्झाउनमा धेरै शुद्धता चाहिन्छ। संन्यासीहरूले भन्छन्– तपाईंहरू संन्यास धर्मको निन्दा गर्नुहुन्छ। उनीहरूलाई भन– आएर बुझ्नुहोस्। पहिला भन्नुहोला तपाईहरू निन्दा केलाई भन्नुहुन्छ? परमपिता परमात्मा जो सबैका पिता हुनुहुन्छ, गीताका भगवान हुनुहुन्छ, उहाँले सम्झाउनु भएको हो, कृष्णले होइन। परमपिता परमात्माले आएर भन्नु भएको छ– यो कलियुगको अन्तिम समय हो। मनुष्यहरूको बुद्धि जीर्ण, आसुरी बनेको छ। यो हो नै पतित आसुरी राज्य। सत्ययुगमा हुन्छ पावन दैवी राज्य। उनीहरूले सम्झन्छन्– हामी नै ईश्वर हौं तर उनीहरू त होइनन्। ईश्वर त सबैका एक हुनुहुन्छ, जसलाई सबैले याद गर्छन्। यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। बुझ्ने भए आएर बुझ्नुहोस्। तर बुझाउनेवाला खारिएको हुनु पर्छ। जसमा क्रोधको भूत छ, उसले के सम्झाउन सक्छ र। क्रोधको भूत, मोहको भूत, लोभको भूत, सानो-ठूलो भूत त हुन्छन् नै। नराम्रो बानी छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूबाट पनि मायाले केही न केही गराइदिन्छ। यो हो सबै देह-अभिमानको शैतानी। देह-अभिमान आयो भने बाँदर जस्तो हुन जान्छ, फेरि ऊ मन्दिर लायक बन्न सक्दैन।

तिमीलाई थाहा छ– मन्दिर लायक देवी-देवताहरू नै बन्छन्। उनीहरूको लागि नै मन्दिर बनाइन्छ। सत्ययुगमा त सारा संसारलाई नै शिवालय भनिन्छ। सबै मन्दिरमा रहन्छन्। सृष्टि नै पवित्र मन्दिर बन्छ। विश्व शिवालय बन्छ, जसमा यथा राजा रानी तथा प्रजा सबै पवित्र रहन्छन्। त्यसैले कसैलाई सम्झाउँदा धेरै युक्तिले सम्झाउनु पर्छ। मुसाले टोक्दै पनि रहन्छ, फुँक्दै पनि गर्छ। उसमा यस्तो अक्कल हुन्छ। कुनै संन्यासी आदि आए भने पहिला युक्तिले उनीहरूको महिमा गर्नु पर्छ। आउनुहोस् स्वामीजी! हजुर त धेरै महान् हुनुहुन्छ किनकि संन्यास गर्नु भएको छ, घरबार छोड्नु भएको छ। हजुरलाई थाहा छ– दुई प्रकारका संन्यास हुन्छन्। एउटा हुन्छ घरबार छोड्ने संन्यास, दोस्रो हुन्छ घरबार नछोड्ने संन्यास। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर राजयोग सिकेर स्वर्गको मालिक बन्न सकिन्छ। यस्तो कुरा कहिल्यै सुन्नु भएको छ? भन्नेछन्– यो कुरा त कुनै पनि शास्त्रमा छैन। गीतामा कृष्णको नाम राखेर द्वापरमा पुऱ्याइदिएका छन्, त्यसो भएपछि कसरी बुझ्नु? फेरि चित्रको बारेमा सम्झाउनु पर्ने हुन्छ। हजुरहरूको हो घरबार छोड्ने संन्यास। सबैले त छोड्दैनन्। प्रवृत्ति मार्ग हो। हजुरहरूले प्रवृत्तिमा रहँदै ५ विकारको संन्यास गर्नु भएको छैन, हामी गरिरहेका छौं। हामीलाई परमपिता परमात्माको मद्दत मिलिरहेको छ। यसरी गृहस्थ व्यवहारमा रहेर ५ विकारको संन्यास गर्नाले हामी स्वर्गको मालिक बन्छौं। सत्ययुगमा देवी-देवताहरू पवित्र थिए, अहिले छैनन्। कलियुग पछि फेरि सत्ययुग आउनु छ। बाबा नै आएर सत्ययुग स्थापना गर्नुहुन्छ। प्रवृत्तिमा रहेर पनि कमल फूल समान पवित्र बनाउनुहुन्छ। हजुरहरू भन्नुहुन्छ– आगो र कपास एकै ठाउँमा रहन सक्दैन। तर पनि यहाँ रहन्छन्। हजुरहरूको पासमा लक्ष्य उद्देश्य त केही पनि छैन। बेहदका बाबा जब आउनुहुन्छ, तब पुरानो सृष्टिको विनाश र नयाँ सृष्टिको स्थापना हुन जान्छ। यो ज्ञान हामीलाई नयाँ दुनियाँको लागि मिल्छ। बाबा

भन्नुहुन्छ– देह सहित जति पनि तिम्रो सम्बन्ध आदि छन्, सबैलाई भुलेर आफूलाई देही सम्झेर मलाई याद गर। यो हाम्रो राजयोग हो सतोप्रधान। अहिले त सबै छन् तमोप्रधान, फेरि तमोप्रधानबाट सतोप्रधान सृष्टि अवश्य बन्नु छ। सतोप्रधान बनाउने रचयिता बाबा नै हुनुहुन्छ। हामी उहाँ बेहदका बाबा सँग यो सिकिरहेका छौं। कृष्ण सँग होइन। भगवान एक हुनुहुन्छ। ब्रह्मा विष्णु शंकरलाई पनि देवता भनिन्छ। उनीहरूभन्दा तल्लो स्तरकालाई मनुष्य भनिन्छ। भगवान रहनुहुन्छ नै परमधाममा। हामी आत्माहरू पनि वहाँ रहन्छौं। यस्तो स्पष्ट सँग सम्झाउनु पर्छ। तर योग पूरा छैन भने धारणा हुँदैन। बाबा जो सम्झाउनुहुन्छ, त्यो कसैलाई कहाँ याद रहन्छ र। हुन त कुनै बच्चाहरूले भन्न सक्छन्– हामी याद गर्छौं तर बाबा मान्नुहुन्न। यदि तिमीले याद गरेका भए त बुद्धि शुद्ध हुनु पर्ने र धारणा राम्रो हुनुपर्ने। धारणा छ भने फेरि अन्यलाई गराउनु पनि पर्छ। उपकार गर्नु छ। तिमीलाई थाहा छ– बाबा आएर सबैप्रति उपकार गर्नुहुन्छ। माया रावणले अपकार गर्छ। बाबा आएर एकै पटकमा यति उपकार गर्नुहुन्छ जसकारण २१ जन्म हाम्रो उपकार हुन जान्छ। उपकार भन या कृपा, आशीर्वाद आदि जे भन, द्वापरमा फेरि अकृपा सुरु हुन जान्छ। रावणले अपकार गर्छ। श्रीमतले नै तिमी कसैको पनि उपकार गर्न सक्नेछौ। फेरि देह-अभिमानी बन्यौ भने अपकार गर्न सुरु गरिदिन्छौ। उपकार गर्नाले भविष्य २१ जन्मको लागि पूँजी जम्मा हुन्छ। अपकार गर्नाले जो जम्मा भएको थियो त्यो पनि खत्तम हुन्छ। जबकि उपकार गर्न आउँछ भने उपकार गर्नु पर्छ। उपकार गर्न जान्दैनन् भने अवश्य पनि अपकार नै गर्छन्, आसुरी मत अनुसार। मनुष्य हरेकले एक अर्कालाई अपकार नै गर्छन्। काम कटारी चलाउँछन्। बाबालाई बिर्सियो, उपकार गर्न बिर्सियो भने ऊ फेरि अपकारी अवश्य बन्छ। सेकेन्डमा उपकार, सेकेन्डमा फेरि अपकार गरिदिन्छन्। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू कति उपकारी थिए, उपकार गर्ने शिक्षा जान्दथे, आफूप्रति पनि उपकार गर्थे भने अरूमाथि पनि गर्थे फेरि मायाको चक्रमा आएर भागन्ती हुन पुगे। अपकारी बन्न पुगे। कति अपकार गर्छन्। मनुष्यहरू सम्झन्छन्– केही त होला जसले गर्दा भागे। हामी फेरि त्यहाँ कसरी जाने। उल्टो-सुल्टो बकवास गर्छन्। अर्थात् जुन उपकार गरेर खाता जम्मा गरेका थिए त्यो फेरि अपकार गरेर आफ्नो खातालाई माटोमा मिलाइदिए। यस्ता धेरै भएका छन् र भइरहनेछन्। हेर, जसले उपकार गऱ्यो उही फेरि देह-अभिमानमा आउनाले अपकारी बन्न पुग्यो। मनुष्यहरूले मनुष्य प्रति अपकार नै गर्छन्। जबसम्म श्रीमतमा चल्दैनन्, कसैले पनि उपकार गर्न सक्दैनन्। अपकार गराउने रावण मत हो। अहिले भर्खर श्रीमत, अहिले भर्खर रावण मतमा चल्न थाल्छन्। क्रोधको भूत आयो कि अपकार गऱ्यो। बाबा माथि अपकारको कलंक लगाइदियो। निन्दा गराइदियो। बाबा के भन्न सक्नुहुन्छ र, ईश्वरीय सन्तान भएर पनि यस्ता हुन्छन्! उनीहरू फेरि दिलबाट उत्रिन्छन्। कसैको भूत निस्कियो भने फेरि महिमा पनि गर्नुहुन्छ। क्रोध अति खराब छ, त्यसैले बाबा सदैव भन्नुहुन्छ– मीठो स्वभाववाला बन। क्रोधी स्वभाव अज्ञान हो। बाबा सम्झाउनुहुन्छ– ममत्वलाई पूरै छोड्नु पर्छ। ममत्व टुट्दा-टुट्दा जब अन्तको समय आउँछ तब सम्पूर्ण बन्छौ। दौड हो नि। बच्चाहरूलाई थाहा छ– यो रेसमा मम्मा बाबा पहिला पुग्नुहुन्छ। त्यसैले उहाँहरूको मतमा चलेर अनुसरण गर्नु पर्छ। धारणा गर्नु पर्छ। माता पिताको दिलमा चढ्यौ भने सिंहासनमा पनि बस्नेछौ। आफू सँग सोध्नु छ– म लक्ष्मीलाई वरण गर्न अर्थात् माता पिताको तख्तमा बस्न लायक बनेको छु? यदि आफूमा क्रोध छ भन्ने सम्झन्छ भने कहिल्यै पनि दिलमा चढ्न सक्दैन। न भविष्यमा महाराजा-महारानी बन्छ। कदम-कदम श्रीमतमा चल्नु छ। यदि

विश्वासघाती बन्यौ भने गएर चण्डाल बन्छौ। हू-बहू कल्प पहिलाको कुरा बाबाले दिनहुँ सुनाउनु हुन्छ। त्यसमा केही पनि फरक पर्न सक्दैन। कति ज्ञानको नशा रहनु पर्छ। तर जो सेवामा रहन्छन् उनीहरूलाई रहनेछ। जसले जस्तो सेवा गर्छन्, उनीहरूलाई फल अवश्य मिल्छ। नम्बरवन हो ज्ञान दिनु। धेरैलाई सुख दिएर चक्रवर्ती बनाउनु छ। अरूलाई बनाउनु छ। सेवाका युक्तिहरू त धेरै राम्रो बताइन्छ। जहाँ पनि सेवा हुन सक्छ, फेरि त्यसबाट १०० मा एक जाग्नेछ। मेहनतको काम छ।

यस प्रकार, रात-दिन बाबाको विचार सागर मन्थन चल्छ। अनेक प्रकारका विचार चल्छन्। कति विघ्न पर्छ। विश्वलाई पवित्र स्वर्ग बनाउनु छ। त्यसको लागि अथाह सोच चल्छ। सोच्दा-सोच्दै रात गएर बिहान हुन्छ। त्यसैले गायन छ– निद्राजित.....। बाबालाई कहिले-कहिले त निद्रा नै आउँदैन। बच्चाहरूलाई विश्वको मालिक बनाउनु छ। त्यसैले यति चिन्ता लाग्छ। तिमी बच्चाहरूलाई पनि यति चिन्ता लाग्नु पर्छ– हामी श्रीमतमा कतिसम्म चल्छौं। बापदादालाई हामी बच्चाहरूले नै काँध दिनु छ। सारा पुरानो संसारलाई बिदाइ गर्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता, बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) कहिल्यै पनि रावणको मतमा चलेर देह-अभिमानमा आएर बाबाको अपकार गर्नु छैन, निन्दा गराउनु छैन। श्रीमतमा आफ्नो तथा सर्वको उपकार गर्नु छ।

२) क्रोधको भूत प्रवेश हुन दिनु छैन। धेरै मीठो स्वभाव बनाउनु छ। युक्तिले सेवा गर्नु छ।

वरदान:– आफ्नो शुभ भावनाको संकल्पद्वारा हर आत्मामा उत्साह भर्ने सच्चा सेवाधारी भव

तिमी बच्चाहरूको शुभ भावना छ– हर आत्मा बाबा सँग प्राप्तिको अंचली लिऊन्, यसै शुभ भावनाको फल ती आत्माहरूलाई अनुभव गर्ने बल मिल्छ। शुभ भावनाको संकल्पमा धेरै शक्ति हुन्छ, जसले चारैतिरको वातावरणलाई बदलिदिन्छ। त्यसैले सच्चा सेवाधारी ऊ नै हो, जो स्वयं पनि उत्साहमा रहन्छ र सेवा पनि उत्साह पूर्वक गर्छ र अन्य आत्माहरूमा पनि बाबाको परिचयद्वारा उत्साह भर्छ। उत्साह यस्तो चीज हो, उसको अगाडि परिस्थितिले केही पनि होइन, ऊ वार गर्नुको सट्टा बलिहार हुन्छ।

स्लोगन:– बापदादा सँग अटुट प्यार भएमा ईश्वरीय मर्यादाहरूमा चल्न सहज अनुभव गर्नेछौ।